

แต่แฟนพันธุ์แท้เกมล่าปริศนาทุกคน
พวกคุณทั้งเพื่อนทั้งบ้ำพลังสุดๆ ผมรักพวกคุณ

บทนำ นิวก์

หิมะตกในวันที่พวกนั้นฆ่าพ่อแม่ของเด็กชาย
เป็นอุบัติเหตุ... พวกเขาถล่นหลังจากนั้นอีกนาน แต่เขาอยู่ที่นั่น
ด้วยตอนเกิดเรื่องขึ้น และรู้ว่านั่นไม่ใช่อุบัติเหตุ
หิมะมาถึงก่อนพวกเขา แทบจะเหมือนกลางร้ายสี่ขวดยะเยือก
ตกลงจากฟ้าสีเทา
เขาจำได้ว่ามันสับสนขนาดไหน ความร้อนแผดเผาทำลายล้าง
เมืองนี้มาเป็นเดือนๆ จนยาวนานเป็นปีๆ ราวไม่มีที่สิ้นสุด วันแล้ววันเล่า
ที่มีแต่เหงื่อ ความเจ็บปวด และความหิว เขาและครอบครัวรอดชีวิตมาได้
เข้าที่เปี่ยมด้วยความหวังกลายเป็นป่าที่ต้องขุดคุ้ยหาอาหาร มีแต่
การต่อสู้หน่วยงายและเสียงดังน่ากลัว จากนั้นก็เป็นเย็นที่สิ้นซากจากวันร้อนๆ
อันยาวนาน เขาจะนั่งกับครอบครัว ดูฟ้าค่อยๆ มีดลง และโลกค่อยๆ
หายไปต่อหน้าต่อตา พลังนี้ก่สงสัยว่ามันจะกลับมาใหม่ในยามรุ่งเช้า
บางครั้งพวกบ้าก็มา ไม่สนใจว่าเป็นกลางวันหรือกลางคืน แต่
ครอบครัวเขาไม่พูดถึงพวกนั้น แม่เขาไม่พูด พ่อเขาไม่พูด และแน่นอนว่า

10 เกมล่าปริศนา ตอน รหัสสังตายน

เขาไม่พูด พวกเขาารู้สึกว่าการยอมรับว่ามีพวกมันอยู่ออกมาดังๆ อาจเรียกพวกมันมา เหมือนคาถาเรียกปีศาจ มีแต่ลิซซีที่อายุน้อยกว่าเขาสองปี แต่กล้าหาญกว่าเป็นสองเท่าที่หัวพอจะพูดถึงพวกบ้า เหมือนเธอเป็นคนเดียวที่ฉลาดพอจะเห็นว่ากรือไฮคกลางเป็นเรื่องไร้สาระ

ทั้งที่เธอเป็นแค่เด็กตัวนิดเดียว

เด็กชายรู้ว่าเขาควรเป็นคนที่มีความกล้า ควรเป็นคนปลอบใจน้องสาว *ไม่ต้องห่วงนะลิซซี ห้องใต้ดินล็อกแน่นหนาแล้ว ไฟก็ปิด พวกคนเลวไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเราอยู่ที่นี่* แต่เขาก็พูดไม่ออกไปเสียทุกครั้ง ได้แต่กอดน้องแน่นๆ กอดรัดเหมือนเธอเป็นตุ๊กตาหมีที่เพิ่งของเขา และทุกครั้งเธอจะเป็นคนลูบหลังเขา เขารักเธอมากเสียจนเจ็บปวดหัวใจ เขาจะกอดเธอแน่นขึ้น สาบานในใจว่าจะไม่มีวันยอมให้พวกบ้าทำร้ายเธอ รอคอยความรู้สึกเมื่อฝ่ามือของเธอกางออก ตบเบาๆ ที่ระหว่างสะบัก

หลายครั้งที่พวกเขาอนหลับไปทั้งอย่างนั้น ขดตัวอยู่ตรงมุมห้องใต้ดิน บนฟูกเก่าๆ ที่พ่อลากลงบันไดมาได้ แม่จะห่มผ้าให้ทั้งสองคนเสมอถึงแม้อากาศจะร้อน เป็นการต่อต้านเล็กๆ ต่อการลู่ควาบของดวงอาทิตย์ที่ทำลายล้างทุกสิ่งทุกอย่าง

เช้าวันนั้น พวกเขาตื่นขึ้นมากพบภาพอัศจรรย์

"เด็กๆ!"

เป็นเสียงของแม่ ตอนนั้นเขากำลังฝันอยู่ ฝันอะไรสักอย่างเกี่ยวกับการแข่งขันอเมริกันฟุตบอลนี้แหละ ลูกบอลหมุนตัวข้ามหญ้าเขียวในสนาม ตรงไปยังเสาประตูโค้งๆ ในสนามว่างเปล่า

"เด็กๆ! ตื่นเร็ว! มาดูนี่!"

เขาลืมตาขึ้น เห็นแม่กำลังมองออกไปนอกหน้าต่างบานเล็ก บานเดียวที่มีอยู่ในห้องใต้ดินแห่งนี้ เธอถอดแผ่นไม้ที่พ่อตอกติดไว้

ตรงนั้นเมื่อคืนก่อน อย่างที่เขาทำทุกเย็นตอนอาทิตย์ตกดิน แสงสีเทา นุ่มนวลส่องลงมาที่ใบหน้าแม่ ทำให้เห็นดวงตาที่เป็นประกายด้วยความทึ่ง และรอยยิ้มอย่างที่เขาไม่ได้เห็นมานานก็ยิ่งทำให้เธอสว่างสดใส

"เกิดอะไรขึ้น" เขาพิมพ์พิมพ์ ยันกายลุกขึ้นยืน ลิซซี่ขยับตา หาว แล้วตามเขาไปตรงที่ที่แม่กำลังจ้องมองออกไปยังแสงสว่าง

เขาทำอะไรได้หลายอย่างจากช่วงเวลานั้น จำตอนที่มองออกไปหรีตาเพื่อรอให้ชินกับแสง พ่อของเขายังกรนเสียงดังสนั่น ถนนว่างเปล่า ไม่มีพวกบ้า และเมฆก็ปกคลุมท้องฟ้าซึ่งพบได้น้อยมากในยุคนี้ เขาตะลึงงันเมื่อเห็นเกสต์ดีสีขาว มันร่วงหล่นลงจากฟ้าสีเทา หมุนคว้างและโผล่เด่น ไม่สนใจแรงดึงดูด ปลิวขึ้นก่อนจะลอยกลับลงมาอีกครั้ง

หิมะ

หิมะ

"นี่มันบ้าอะไรกัน" เขาพิมพ์พาเบาๆ เป็นประโยคสบถที่เขาเรียนรู้จากพ่อ

"หิมะตกได้ยังไงคะแม่" ลิซซี่ถาม หน้าตาหายงัวเงีย แหวดามีแต่ความดีใจที่ทำให้หัวใจเขาเจ็บแปลบ เขาเอื้อมมือลงไปกระตุกเปียเธอหวังว่าเธอจะรู้ว่าตัวเองทำให้ชีวิตบัดซบของเขาน่าอยู่มากขึ้นแค่ไหน

"อ้อ ก็แบบว่า" แม่ตอบ "อย่างที่เขาพูดๆ กันนะ สภาพอากาศของทั้งโลกพังทลายไปหมดเพราะการลู่ควาบของดวงอาทิตย์ ดังนั้นหิมะข้างนอกนี้ แค่อุณหภูมิก็มีความสุขไปกับมันกันเถอะ นี่มันวิเศษมากเลย ลูกว่าไหม"

ลิซซี่ตอบด้วยเสียงถอนใจอันแสนสุข

เขามองดู นึกสงสัยว่าจะได้เห็นอะไรอย่างนี้อีกไหม เกสต์หิมะ

12 เกมล่าปริศนา ตอน รหัสสังตายน

ลอยล่อง สูดทำยก็ตกลงมาและละลายหายไปทันทีที่แตะพื้นถนน
จุดเปียกๆ กระจายอยู่ทั่วกระจกหน้าต่าง

พวกเขาขึ้นอยู่อย่างนั้น ฝ้ามองโลกภายนอก จนกระทั่งมีเงา
พาดผ่านที่ว่างด้านบนของหน้าต่าง มันหายไปทันทีที่โผล่มา เด็กชาย
ยึดคอคอว่าใครหรืออะไรที่ผ่านไป แต่เหมือนจะสลายเกินไป ไม่กี่วินาทีต่อมา
เสียงทุบหนักๆ ก็ดังขึ้นที่ประตูหน้าของบ้าน ดังอยู่เหนือหัวพวกเขา
พ่อของเขาลุกขึ้นยืนก่อนที่เสียงนั้นจะเงียบลงเสียอีก ตื่นเต็มตาและ
เตรียมพร้อม

"เห็นใครหรือเปล่า" พ่อถาม เสียงแหบชนิดๆ

สีหน้าแม่หมดความยินดีที่มีอยู่เมื่อจิตใจก่อน กลายเป็นสีหน้ายับย่น
ด้วยความกังวลและเป็นห่วงที่เขาคุ้นเคยกว่า "เห็นแค่เงา เราจะไปเปิดไหม"

"ไม่" พ่อตอบ "ไม่ควรไปเปิดเด็ดขาด ภาวนาให้เขาไปๆ เถอะ
ไม่ว่าจะเป็นใคร"

"เขาอาจพังเข้ามานะ" แม่กระซิบ "ถ้าเป็นฉนั้นคงทำแบบนั้น พวกเขา
อาจคิดว่าที่นี่เป็นบ้านร้าง อาจมีอาหารกระป๋องเหลือทิ้งอยู่บ้าง"

พ่อมองแม่อยู่นาน สมองทำงานในความเงียบที่ผ่านไปเรื่อยๆ
จากนั้น...บั้ง บั้ง บั้ง เสียงกระทกประตูหนักๆ สะเทือนไปทั้งบ้าน
เหมือนผู้มาเยือนเอาไม้กระทิงมาด้วย

"อยู่นี่นะ" พ่อพูดอย่างระวัง "อยู่กับพวกเด็กๆ"

แม่ทำท่าจะพูด แต่แล้วก็หยุด ก้มลงมองลูกสาวและลูกชาย
เห็นชัดว่าอะไรสำคัญ เธอดึงทั้งสองเข้าไปกอด รวากับว่าอ้อมแขนตัวเอง
จะคุ้มครองทั้งสองได้ เด็กชายปล้ำยให้ความอบอุ่นจากร่างเธอปลอบ
ประโลมเขา เขากอดเธอแน่นขณะที่พ่อค่อยๆ ย่องขึ้นบันไดไป พื้นข้างบน
ลั่นเอี้ยดขณะที่พ่อเดินไปทางประตูหน้า แล้วก็ถึงความเงียบ

อากาศหนักอึ้งขึ้นเหมือนมันกดทับลงมาบนร่างทุกคน ลิซซี่เอื้อมมือขึ้นมากุมมือพี่ชายไว้ สุดท้ายเขาก็นึกคำปลอบใจได้และระดมพูดใส่เธอ

"ไม่ต้องห่วง" เขากะชิบ แพบไม่ดังไปกว่าเสียงหายใจ "อาจจะแค่พวกหิวโหยที่มองหาอาหารก็ได้ พ่อจะแบ่งไปให้นิดหน่อย แล้วพวกเขาก็จะไป เตี่ยวเราก็เห็นเอง" เขาบิบนิ้วเธอด้วยความรักทั้งหมดที่มี แต่ไม่เชื่อสิ่งที่พูดออกไปแม้แต่คำเดียว

ทันใดนั้นก็เกิดเสียงอีกทีก็

เสียงประตูเปิดผางออก

เสียงคนโกรธเกรี้ยวดังลั่น

เสียงโครม แล้วก็เสียงตึงที่ทำให้พื้นไม้สั่นรัว

เสียงฝีเท้าหนักๆ นำหวาดหวั่น

จากนั้นพวกคนแปลกหน้าก็ลงบันไดมาดั่งตึงตึง ชายสองไม่สิ สาม ผู้หญิงหนึ่งคน รวมเป็นสี่คน ผู้มาใหม่แต่งตัวหูเกินไปสำหรับช่วงเวลาอย่างนี้ ท่าทางดูไม่ใจดี แต่ก็ไม่ได้ดูร้าย เพียงแค่เคร่งขรึมอย่างที่สุดเท่านั้น

"คุณเพิกเฉยต่อทุกข้อความที่เราส่งมา" ชายคนหนึ่งพูดขึ้น พลังสำรวจห้อง "ขอโทษนะ แต่เราต้องการเด็กผู้หญิงนั้น เอลิซาเบธ ขอโทษจริงๆ เราไม่มีทางเลือก"

แล้วโลกของเด็กชายก็จบลงเช่นนั้นเอง โลกที่มีเรื่องราวอยู่มากมายเกินกว่าเด็กชายคนหนึ่งจะนับได้ไหว พวกคนแปลกหน้าเข้ามาในห้องใต้ดิน เดินอาดๆ ฝ่าอากาศตึงเครียด เอื้อมมือหาลิซซี่ คว่ำเสื้อเธอ ผลักแม่ที่คลุ้มคลั่งกรีดร้องพร้อมกับกอดลูกสาวตัวน้อยแน่น เด็กชายวิ่งเข้าไป ทูบที่สะบักชายคนนั้น ไร่ประโยชน์ เหมือนยุงพยายามกัดข้าง

เห็นสีหน้าของลิซซี่ในช่วงเวลาแห่งความบ้าคลั่งที่มาอย่างกะทันหัน

14 เกมล่าปริศนา ตอน รหัสสังตายน

นั่น เหมือนมีอะไรเย็นๆ แข็งๆ แดกอยู่ในอกเด็กชาย เศษชิ้นส่วนร่วงลง
พร้อมขอบหยักแตกหัก กรีดเขื่อนเขา ช่างเหลือทนจริงๆ เขาเปล่งเสียงร้อง
คำรามลั่นออกมาบ้าง และพุ่งเข้าใส่ผู้บุกรุกแรงขึ้นอีก มือไม้เหวี่ยง
อย่างบ้าคลั่ง

"พอแล้ว!" ผู้หญิงคนนั้นตะโกน มือสะบัดฝ่าอากาศตบเด็กชาย
เข้าที่หน้า เจ็บแปลบเหมือนงูกัด มีคนชกแม่เขาเข้าที่หัว เธอทรุดลงไป
จากนั้นก็มียิ่งเหมือนฟ้าร้อง ทั้งใกล้และดังก้องไปทั่ว หูเขาลั่นไปด้วย
เสียงวิ่งๆ ก็ก้อง เขาหายหลังไปชนผนังขณะมองความสยดสยองเต็มๆ

ชายคนหนึ่งถูกยิงเข้าที่ขา

พ่อเขายืนอยู่ตรงปากประตู ถือปืนอยู่ในมือ

แม่เขากรีดลั่นพร้อมกับตะกายลุกขึ้นจากพื้น ถลาเข้าหาผู้หญิงคนนั้น
ที่ชักอาวุธของตัวเองออกมา

พ่อยิงออกไปอีกสองนัด เสียงดังแก๊งเมื่อลูกปืนกระทบกับโลหะ
และเกิดเสียงทีปๆ เมื่อกระสุนฝังเข้าในคอนกริต พลาด...ทั้งสองนัด

แม่กระซอกไหลผู้หญิงคนนั้น

แล้วผู้หญิงคนนั้นก็สะบัดข้อศอก ยิง หมุนตัว ยิงอีกสามนัด
ในความโกลาหลนั้น อากาศเหมือนจะหนาแน่นขึ้น เสียงทั้งหมด
ถอยห่างออกไปไกล เวลากลายเป็นสิ่งที่ไม่อาจเข้าใจ เด็กชายได้แต่
มองดู ความว่างเปล่าเปิดออกเบื้องล่างเมื่อทั้งพ่อและแม่ล้มฮวบลง
ช่วงเวลายาวนานผ่านไปโดยไม่มีใครขยับ พ่อกับแม่ยังไม่ พวกเขา
ไม่ขยับอีกเลย

สายตาทุกคู่หันมามองเด็กกำพร้าทั้งสอง

"จับไปทั้งคู่" บ้าเอี้ย" ชายคนหนึ่งพูดออกมาในที่สุด "พวกนั้น
ใช้เด็กอีกคนเป็นกลุ่มควบคุมได้"

ท่าทางที่ชายคนนั้นขึ้นมาที่เขาช่างไม่ใส่ใจ เหมือนสุดท้ายก็เลือก
กระป๋องซูปในตู้มาได้สักกระป๋อง เขาจะไม่มีวันล้มมัน เขาตะโกน
ไปหาลิซซี่ ดิงเธอเข้ามาในอ้อมแขน แล้วพวกคนแปลกหน้าก็พา
พวกเขาไป

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)